ANUNŢURI

• În această săptămână a primit Botezul al patrulea copil al doctorului Iosif şi al Mariei, micuţa **Maria**. Gând de rugăciune pentru această familie jertfitoare!

• S-au scurs 2 ani de la adormirea celei mai în vârstă surori din obşte, **Graţiela-Rodica** (mama surorii Lucia-Carmen). Amintirea ei frumoasă o însoţim cu un picur de rugăciune.

ŞTIRI

• **Poziţia Bisericii faţă de confiscarea politico-ideologică a credinţei**. Săptămâna aceasta BOR a dat un comunicat din care spicuim: „Biserica se dezice, la fel de ferm, de orice apologie iresponsabilă făcută exponenţilor unor regimuri politice dictatoriale din trecut sau din prezent, indiferent de faptul că aceştia au mimat sau mimează public creştinismul, concomitent cu acte grave de opresiune sau încălcare a principiilor unei societăţi democratice şi reverenţioase faţă de valorile creştine pe care s-a edificat.” (sursa: doxologia.ro)

• **La Ususău a fost dezvelit bustul gazetarului, publicistului şi istoricului Teodor V. Păcăţian**, fiu al satului. La eveniment au participat părinţi de la Facultatea de Teologie. Teodor V. Păcăţian a fost o eminentă figură a generaţiei Marii Uniri, iar comemorarea sa aduce în actualitate lupta luptei de emancipare naţională care a condus la unitatea tuturor românilor, luptă la care profesorii şi absolvenţii Institutului Teologic din Arad au luat parte în mod activ. (sursa: arhiepiscopiaaradului.ro)

• Autorităţile greceşti au făcut un apel în Comisia Europeană şi la UNESCO pentru **rezolvarea problemelor legate de Sf. Sofia**, impozanta catedrală bizantină din Constantinopol. Aceasta a fost transformată în moschee de Turcia acum 2 ani, iar de atunci pelerinii au fost împiedicaţi să admire frescele creştine, care au fost acoperite. (sursa: orthodoxchristian.com)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

Preot Butoiu Ionuţ - *LUPTĂ, RABDĂ ŞI VEI TRĂI !*

Cazul părintelui Ionuţ Butoiu a fost făcut cunoscut în presa vremii, însă puţini l-au luat în seamă. A vorbi despre credinţa capabilă de a muta munţii şi despre puterea dumnezeiască tămăduitoare acolo unde medicina se declară neputincioasă, nu a reprezentat în ultimii ani un subiect demn de a fi expus publicului larg. Mărturia tânărului preot reprezintă o lecţie exemplară şi un sprijin real pentru toţi care trec sau vor trece prin astfel de cumpene ale vieţii.

Aşteptăm întrebările, sugestiile şi eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulţumim tuturor pentru rugăciuni şi ajutor financiar.

Numărul 5 (LXXIII) 13 februarie 2022

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Leacul pentru ISPITA NOUTĂŢII

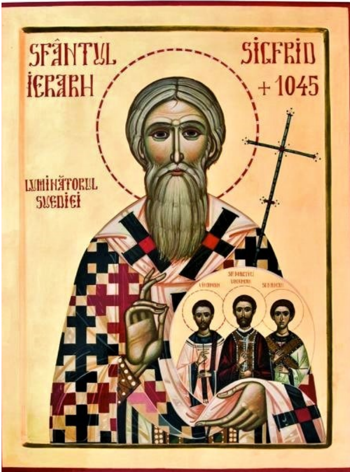
Păr. Zaharia Zaharou

Omul s-a confruntat mereu cu ispita noutăţii, căci el este prin fire o fiinţă dinamică. În sufletul lui există o dorinţă înnăscută de a căuta mereu ceva nou. Duhul omului nu poate rămâne static fără a cădea în *akedie* (care înseamnă neglijenţă, indiferenţă, tristeţe, amărăciune, plictiseală sau trândăvie): fără dinamica vieţii în Dumnezeu el îşi pierde însuflarea şi se afundă în akedie. De aceea ARE NEVOIE SĂ CREASCĂ MEREU, SĂ ÎNVEŢE MEREU CEVA NOU. Sfântul Pavel spune că suntem meniţi „creşterii lui Dumnezeu” şi suntem datori să „umblăm întru înnoirea vieţii”.

Omul este înzestrat cu acest potenţial înnăscut de a fi dinamic, însă, pentru că nu are o bună orientare spre a-l împlini, cade în *ispita de a se risipi într-o necontenita căutare de falşi înlocuitori*, de mereu alte şi alte noutăţi, care ţin însă de lumea zidită, precum tehnologia, filozofia sau lucrurile acestei lumi, ce nu împărtăşesc nicio cunoaştere a lui Dumnezeu, ci sfârşesc în mormânt. El se străduieşte mereu să dobândească o oarecare statornicie în viaţă şi se simte mulţumit atunci când o dobândeşte, însă această mulţumire de sine vădeşte faptul că este rob al akediei. Dimpotrivă, creşterea lui Dumnezeu aduce cu sine o însuflare fără de sfârşit şi o cunoaştere adevărată: *„Ziua-i spune zilei cuvânt şi noaptea-i vesteşte nopţii cunoaştere”*, spune Psalmistul.

Singura dată când această continuă înnoire a vieţii în lume este de folos şi binecuvântată este atunci când, la fiecare nouă descoperire în ştiinţă sau în artă,

SF. SIGFRID - Luminătorul Suediei

Sf. Sigfrid s-a născut în Anglia, în a doua jumătate a secolului al X-lea. A devenit monah, apoi episcop, şi a fost trimis împreună cu alţi misionari în Scandinavia. S-au stabilit în Suedia jurul anul 1002, începând evanghelizarea zonei, ridicând mai multe biserici unde a rânduit preoţi, iar misiunea a început să aducă roade. Regele suedez Olof a trimis pe unul din oamenii săi de încredere să afle despre lucrarea sfântului. La întoarcere, consilierul i-a relatat regelui, printre altele, că în timpul Sfintei Liturghii, după ce episcopul a ridicat pâinea şi vinul, iar oamenii au îngenuncheat, **prescura** de pe disc **s-a transformat într-un Prunc** pe care episcopul L-a sărutat, iar după aceea S-a făcut nevăzut şi a rămas pâine. După aceasta, Regele Olof, Regina Estrida, copiii şi curtea lor au primit botezul la fântâna care este numită până astăzi „Fântâna Sfântului Sigfrid”. Una din fiicele lor este prinţesa Ingegerd, cea care a îmbrăcat mai târziu haina monahală şi a sfinţeniei, cunoscută îndeobşte ca ***Sfânta Ana de Novgorod***. Sf. Sigfrid e prăznuit mai ales de românii din Scandinavia la 15 februarie.

stăm înaintea lui Dumnezeu și zicem: *„Îți mulțumim, Doamne, că ne-ai dat acest nou mijloc să ne înlesnească petrecerea pe acest pământ.”* Dacă de fiecare dată când cucerim un nou domeniu al vieții cu ajutorul științei, al artei sau prin intermediul minții noastre zidite Îi dăm mulțumită lui Dumnezeu, atunci suntem binecuvântați și vom folosi cu siguranță realizările acestea spre folosul tuturor. Însă, din păcate, de cele mai multe ori **în loc să-L binecuvântăm pe Dumnezeu**, Îl alungăm din acel domeniu al vieții, crezând că acum suntem mai deștepți, că știm mai bine și că putem trăi fără Dumnezeu, și astfel **acea noutate se preface în blestem**.

Avem mare nevoie să înțelegem care este adevărata dinamică a vieții, pentru că mai mult decât oricând înainte, omul contemporan suferă de ispita noutății, disprețuind credința și socotind-o a fi un fenomen static, plictisitor, conservator, inadaptabil, tradiționalist.

Leacul împotriva ispitei noutății constă în a fi mereu înnoiți, în **a pune în fiecare zi un nou început**, pentru a primi noi mile de la Dumnezeu, căci **milostivirile Lui sunt mereu noi în fiecare dimineață**. Atunci Îi aducem o „cântare nouă” de recunoștință și iubire. Nu este de așteptat să fim constanți în viața duhovnicească, de aceea să nu ne descurajăm când vedem că tot timpul ba urcăm, ba coborâm duhovnicește, căci astfel ne aflăm într-o necontenită strădanie de a nu rămâne jos vreme îndelungată. Dumnezeu ne pregătește pentru o mare taină, învățându-ne să punem un nou început în fiecare zi. Astfel ne însușim calea Sa: *ne pogorâm și apoi ne ridicăm, iar această trecere de la întuneric la lumină sunt Paștile noastre personale*. Retrăgându-Și harul Său de la noi și „silindu-ne” într-un fel să punem un nou început, Dumnezeu ne dă putința de a cunoaște această taină a căii care duce la Paștile cele veșnice, taina Zilei Domnului pe care a văzut-o Avraam și s-a bucurat.

Așadar, dacă omul nu se străduiește zi de zi pentru sfințirea sa, desăvârșind sfințenie întru frica lui Dumnezeu, nu va scăpa de ispita noutății, fiind mistuit de grijile acestei vieți, și va irosi vremea prețioasă a mântuirii care i-a fost dată spre a o răscumpăra, a o preface în veșnicie și a se pregăti pentru măreața și minunata întâlnire cu Ziditorul lui.

Sf. Grigorie Sinaitul spune că în lumea ce va să fie **sfinții și îngerii nu contenesc niciodată să sporească în Dumnezeu**, ci trec de la o plinătate a desăvârșirii la o și mai mare plinătate a ei. Iar Sf. Sofronie întregește această învățătură: „***Viața duhovnicească*** *a unui creștin poartă un caracter cât se poate de dinamic. Ea niciodată nu este statică: este* ***nesfârșit de felurită în manifestările ei****. Pe de o parte aceasta îi vădește bogăția, pe de alta – faptul că noi nu am atins încă desăvârșirea.*”

Domnul a umplut toate aspectele vieții din această lume cu energia mântuitoare a Persoanei Sale, pentru ca omul să-L poată întâlni pe Hristos și să se mântuiască în orice împrejurare, oriunde ar fi și în orice stare s-ar afla: în deznădejde, în pustie, în cetate, în adâncul disprețului sau în culmea fericirii. Omul trebuie să trăiască această sporire necontenită în Dumnezeu încă din această viață, pentru a putea cunoaște adevărata creștere a lui Dumnezeu în viața viitoare, căci avântul care îl duce în Împărăție începe de pe pământ.

Frate dragă !

Valeriu Gafencu

Frate dragă, din grădină
Îți trimit în dar un crin
Să-ți mângâie lin privirea
Cu veșmântul lui virgin.

Floare dragă, floare dalbă,
Cât de mult aș vrea și eu,
Îmbrăcat în haină albă
Să mă duc la Dumnezeu.

Răsădit acolo, sus,
În grădina minunată,
Să-mi simt viața-mbălsămată,
Cu iubirea lui Iisus.

Plâng înăbușit în noapte
Și suspin cu glasul stins,
Dă-mi veșmântul alb de Nuntă,
Cu crini minunați încins!

Manuel Panselinos

sau arta bizantină medievală ajunsă la apogeu

Nu se știu foarte multe despre Manuel Panselinos. A trăit în sec. XIII-XIV, fiind de loc din Salonic. Orașul era în acea perioadă centrul cultural al grecilor. Deși imperiul bizantin se afla într-o cădere și dezintegrare continuă, cultura și arta, atât teologice, cât și laice, erau în plină înflorire. Iar școala de iconografie macedoniană (adică din nordul Greciei de azi) este unul din exemple. Icoanele zugrăvite de acești pictori sunt pline de putere, reale, iar pe chipurile înfățișate se vede lumea interioară a sfinților. Modul lor de a picta va influența secolele viitoare și arta bisericească în general.

Manuel Panselinos este vârful acestei școli de iconari. El a pictat biserica Sf. Dimitrie din Tesalonic, iar apoi a fost chemat de părinții din Sfântul Munte. Biserica Protaton cu hramul Adormirea Maicii Domnului, situată în capitala athonită, Karyes, este locul unde arta sa a ajuns la desăvârșire. El povestește amplu prin pensula sa. Vedem scene întregi în desfășurare, cum este cea a somnului Apostolilor din Grădina Ghetsimani. Toți dormitează, doar Sf. Ap. Iacov stă în mijlocul lor, cu o expresie fixă a feței, anticipând trădarea lui Iuda. Deși totul este liniștit, putem simți deja durerea ce va urma.

Panselinos a dorit o întoarcere la clasicismul bizantin și aceasta se vede din liniile clare și expresive ale picturii sale. Deși clasică ca stil, prin **echilibru și simetrie**, iconografia sa este plină de **culoare, frumusețe și armonie**. El urmărește cu grijă nu doar expresia fețelor, ci și amănunte legate de îmbrăcăminte, cadru.

Într-un fel îndrăzneț și inovator pentru arta iconografică a epocii sale, Panselinos introduce în centrul scenelor un personaj minor ca importanță, tehnică ce va fi folosită abia cu multe secole după el. Un exemplu este Intrarea Maicii Domnului în Biserică. O altă caracteristică a picturii sale este **felul grandios** în care a zugrăvit pereții Bisericii Protaton. Scena Adormirii Maicii Domnului are nu mai puțin de șase metri lungime!

Manuel Panselinos a pictat sute de chipuri de sfinți, acestea devenind model pentru iconografia de după el, cum este chipul Mântuitorului sau al Sf. Ioan Botezătorul. Până în secolul XVIII, în Athos s-a pictat doar în stilul Panselinos, astfel că multe din icoane i-au fost atribuite, prin asemănarea uimitoare, deși fuseseră zugrăvite la sute de ani de la adormirea sa.

Îți acoperă frigul

înconjurat de nămeți
cu ochii strălucind printre gene
respiri povara nestăvilitei poftiri
nu ai curaj să o spui dimineții de mâine
spre a strivi întunecimile iadului
gândești un cuib pentru tine
pui soarele martor înaintea genunchilor
scrisoarea nevăzută ajunge la destinație
te clatini înspre noapte
mai încerci
pleci adesea printre umbre răzlețe
poticnindu-te-n ispite de gheață
îți dorești pe cineva aproape
și-L simți
îți acoperă frigul cu Sine

P.N.

Patimile în perioada comunistă

GREUL ARESTĂRILOR

Despre cei care au trecut prin pătimirea închisorilor comuniste știm și vom mai afla, despre condițiile din închisoare, despre anchete, despre anii lungi de temniță. Însă poate puține lucruri cunoaștem despre felul în care se făceau arestările, despre ce se întâmpla atunci cu cel arestat, cu familia lui. Iată o sinteză bine zugrăvită de scriitorul ***Alexandr Soljenițîn,*** *despre felul în care erau arestați rușii de către securitate.*

Arestarea constituia o răscruce a vieții, o zdruncinare sufletească.

Țârâitul strident al soneriei în miez de noapte ori **bătăile brutale în ușă**. Intrarea bravă a cizmelor nesterse pe preșul de la prag ale vajnicilor agenți ai securității.

- *Eu? Pentru ce?!*

Întrebare repetată de milioane și milioane de ori și care n-a primit nicicând vreun răspuns.

O arestare tradițională mai înseamnă și **pregătirile făcute cu mâini tremurătoare** pentru cel ce va fi ridicat: un schimb de rufe, o bucată de săpun, ceva de mâncare, și nimeni nu știe ce trebuie, ce poți să iei cu tine și cum e mai bine să te îmbraci, iar agenții se grăbesc și te întrerup:

- *Nu trebuie să luați nimic. Acolo o să vă dea mânare. Acolo e cald.* (Minciuni, bineînțeles. Și te zoresc doar ca să te înspăimânte.)

Într-o clipă și în mod stupefiant te aruncă, te transportă, te transmută dintr-o stare în alta. În disperarea de care ești cuprins, pe dinainte îți licărește încă lumina unei lumi de circ: *„Este o greșeală! Își vor da seama!”*

Arestarea mai înseamnă și ceva pe urmă, după plecarea nenorocitului ridicat: ceasuri întregi de trebăluială prin apartament a forței de represiune care sparge, taie, smulge de pe pereți și azvârle, golește dulapurile și sertarele, scutură, împrăștie, rupe. Apoi mai înseamnă mormanul de lucruri îngrămădite pe dușumea și trosnetul lucrurilor strivite sub tălpile cizmelor. Și **nu există nimic sfânt în timpul unei percheziții**! Când l-au arestat pe mecanicul Inoșin, în cameră se afla sicriașul cu corpul copilului său care tocmai murise. Securiștii au aruncat copilul și au căutat și în sicriu... Și trântesc bolnavii din pat, și le rup pansamentele.

Pentru cei care au rămas după arestare, aceasta înseamnă trena lungă a unei vieți întoarse pe dos, a unei vieți distruse. Și încercarea de a duce celui arestat pachete. Dar de la toate ghișeele îți răspundeau niște voci care parcă lătrau: *„Ăsta nu figurează aici!”*... Și poate peste șase luni – un an, arestatul va da el însuși un semn de viață ori ți se va arunca de la ghișeu: *„Fără drept de corespondență!”*. Iar asta înseamnă aproape sigur: împușcat.

Securitatea preferă **arestarea nocturnă**, pentru că ea prezintă niște avantaje. Toți locatarii apartamentului sunt sugrumați de spaimă chiar la cea dintâi bătaie în ușă. Arestatul este smuls din căldura așternutului, este stăpânit încă de neputința stării de somnolență, minte îi este tulbure, deci nu se poate opune. Arestările nocturne mai au și avantajul că nici casele vecine, nici străzile orașului nu văd câți oameni au fost ridicați într-o noapte. Ca și când n-ar exista. Pe aceeași bandă de asfalt, pe care noaptea forfotesc într-un du-te-vino continuu dubele, transportând arestați, ziua defilează generația tânără cu steaguri și flori și cântări marșuri pline de voioșie și optimism.

Nu toți pot fi arestați acasă. Iar dacă victima se dovedește un tip recalcitrant, e mai comod ca el să fie ridicat când este **rupt de ambianța lui obișnuită**: de familie, de colegii de muncă. Celor de rang mare le dădeau însărcinări, iar apoi îi arestau în timpul călătoriei. Pe unul l-au chemat brusc la comitetul sindical și i-au oferit un bilet de odihnă într-o stațiune. Iată-l la gară, cu nevasta. În sala de așteptare se aude strigat de un tânăr foarte simpatic:

- *Piotr Ivanovici, nu mă recunoști*? Piotr Ivanovici este încurcat:

- *Cred că nu, deși...*

Tânărul iradiază o simpatie prietenoasă debordantă:

- *Ei, cum se poate? O să-ți aduc aminte*. Și se înclină respectuos spre soția lui Piotr Ivanovici:

- *Iertați-mă, îmi dați voie să-l răpesc pe soțul dvs. un minut*? Soția îi dă voie și necunoscutul îl duce pe Piotr Ivanovici intim, de braț – pentru totdeauna sau pentru 10 ani! În furnicarul gării nimeni nu observă nimic...

Părinți din veacul XX

Părintele DIMITRIE GAGASTATHIS - *Puterea rugăciunii*

Părintele Dimitrie s-a născut în anul 1902, într-o familie credincioasă, dar săracă. Cu mari greutăți a făcut școala primară, apoi s-a îndeletnicit cu pázirea oilor, ca simplu cioban. La 19 ani, a fost luat pe front în Asia Mică. După întoarcere, își completează studiile, pregătindu-se de pre-oție, la îndemnul episcopului locului, Policarp. Apoi s-a căsătorit cu o fată din sat și au avut împreună nouă copii. În 1931 este hirotonit preot la biserica din satul natal, cu hramul Sfinților Arhangheli. Îi plăcea să slu-jească mai cu seamă noaptea, căci, după cum spunea, ***„noaptea și pe stomacul gol te poți ruga mai bine”***. Rânduiala sa de rugăciune a stârnit ura diavolului, care încerca în tot felul să zădărnicească această sfântă lucrare.

Slujirea preoțească a Părintelui Dimitrie s-a săvârșit într-o perioadă grea pentru Biserică. După sfârșitul celui de-al II-lea Război Mondial, Grecia a fost cuprinsă de un război civil, declanșat de răzvrătiții comuniști. Părintele, înțelegând prin descoperire dumnezeiască despre comuniști că *„sunt vrăjmașii Bisericii, ai țării și ai familiei”*, vorbea cu curaj împotriva lor. Pentru aceasta și-a atras ura comuniștilor, însă, prin minune, a scăpat de mai multe ori de la moarte, după cum el însuși povestea:

„Pe 20 octombrie 1945, duminică dimineața, la puțin timp după ce am bătut clopotul, trupele comuniste au încercuit satul. Tocmai intrasem în biserică. Auzind toată agitația, mi-am făcut cruce, am cerut ajutorul Sfântului Nicolae și am fugit rapid. Au tras în mine cu puștile, dar nu m-a atins niciun glonț. M-am îndreptat către alt sat. La scurtă vreme după aceea m-au ajuns optsprezece călăreți. Gloanțele au pătruns prin sutană, dar nu prin mine... M-au înconjurat la aproape cincizeci de metri și au strigat: „Unde ai de gând să te duci...?” (M-au înjurat foarte urât.) Mi-am ridicat mâinile către cer și am strigat din adâncul sufletului: „Arhanghele Mihail, sunt în primejdie, scapă-mă!” Și iată, mare minune: Arhanghelul Mihail a apărut ca un fulger! Pe șeful lor l-a aruncat jos de pe cal, tăindu-i cu sabia curelele de la șa. Șeful și-a frânt șira spinării, iar atunci ceilalți zece au înghețat pe loc. În cele din urmă, unul dintre ei mi-a spus: „Iartă-ne, părinte, du-te pe calea ta! Ai dobândit păzitori puternici”.

„Rugăciunea de noapte este de mare preț. Oamenii dorm și Dumnezeu ascultă.”

Părintele Dimitrie s-a învrednicit a primi de la Dumnezeu și **darul izgonirii diavolilor** care îi chinuiau pe oameni. Iată, potrivit însemnărilor sale, o astfel de întâmplare minunată:

„Pe 28 decembrie 1969 am mers la Meteore. Seara am făcut împreună o rugăciune pentru un îndrăcit. M-am trezit la 1 dimineața ca să mă pregătesc pentru Liturghia de la ora 3. De îndată ce am rostit «Binecuvântat este Dumnezeul nostru...», din sfânta masă a început să se răspândească o mireasmă puternică și foarte frumos mirositoare. Tot paraclisul se umpluse de acea mireasmă. Ce bucurie, ce binecuvântare – un preoțaș păcătos și neînvățat ca mine să vadă așa lucruri mărite! Liturghia mi-a adus multă zdrobire de inimă, cu neputință de pus în cuvinte. Am sfârșit la 6 dimineața. Eu am rămas cu cel posedat, împreună cu Starețul, ca să mă ajute în caz de nevoie. Când am început să citesc Evanghelia, dracii au început să urle cumplit. După nenumărate încercări, l-am chemat pe Arhanghelul Mihail să vină și să-l tămăduiască pe îndrăcit. Și după multe stăruințe – o, minune! — Arhanghelul s-a pogorât cu sabia sa de foc, și a lucrat tămăduirea. Iată, până astăzi Biserica izvorăște minuni!

Noaptea următoare, diavolul, plin de ciudă că fusese izgonit, a venit în odaia unde dormeam ca să mă înghită. S-a arătat prima oară în chipul unui stol de corbi, ca să mă înspăimânte. M-am sculat și m-am rugat, și au pierit. M-am întors la somn, dar a venit a doua oară în chipul unei turme de porci, căutând să mă înghită. De-ndată ce au pătruns în odaie și le-am auzit urletele sălbatice, am strigat: « Arhanghele Mihail, scapă-mă! ». Și, minune!, un tânăr s-a ivit și a ucis porcul cel mai mare cu sabia sa, apoi mi-a zis: « Nu te teme, sunt cu tine! ». Și a rămas de pază la ușă, cu sabia. Iar acum, ***la fiecare Liturghie, din sfânta masă*** *din biserica Arhanghelilor* ***se revarsă mireasmă după fiecare Vohod Mare****, când pun pe ea Preacuratele Daruri”*.

În 1966, Părintele Dimitrie a fost diagnosticat cu cancer, boală cu care s-a luptat până la sfârșitul vieții. Pe 29 ianuarie 1975, după o îndelungată suferință răbdată cu pace până întru sfârșit, Părintele Dimitrie s-a mutat întru bucuria Domnului său.

„Papa Dimitri este un sfânt. Când mi-au scris despre adormirea lui întru Domnul, am început să mă rog și să postesc și să cer de la Dumnezeu să mă înștiințeze în ce stare se află. Și după câteva zile mi-a arătat slava în care se află. Este sfânt!”. (Arhim. **Emilian Simonopetritul)**

I.G.

Istoria care ne privește

VIAȚA LUI HRISTOS și viața noastră (2)

Preot Ștefan

Una din definițiile Bisericii este Trupul lui Hristos extins în lume. Trebuie să depășim definițiile de influență scolastică prin care Biserica este prezentată ca ceva rupt de Hristos, ca o instituție sau asociație, fie ea chiar divino-umană. Oamenii sunt sătui să audă despre instituții, căci pentru ei aceasta înseamnă bani, impozite, acte. Și când auzim din manuale că Biserica este o instituție, simțim o respingere. **Biserica nu este o instituție, ci este viața lui Hristos extinsă în lume**.

Am arătat că diavolul a aplicat cu Mântuitorul tactica eliminării din fașă, încercând să-L omoare cât era încă Prunc, pentru a nu putea duce la bun sfârșit lucrarea pentru care venise în lume. Același lucru a făcut diavolul și cu Biserica, încercând să o spulbere de la început, când erau puțini credincioși.

Aceeași tactică o aplică și azi cel viclean, cu viața fiecăruia dintre noi în parte: el încearcă să-i ucidă pe oameni înainte de a se naște și vedem că aceasta se întâmplă de ceva vreme. Iar dacă nu reușește, încearcă și după ce s-au născut. Să ne gândim la ultimele două conflagrații mondiale: numai în al doilea război mondial au murit peste 50 milioane de oameni! Aceasta este una din urmele pașilor diavolului în lume.

Dar să revenim la tactica eliminării oamenilor din fașă. Din păcate în ultimii 40 de ani, cele mai multe avorturi s-au făcut în țările ortodoxe. Acest lucru nu este deloc întâmplător și nu putem fi orbi să nu-l pricepem. În aceste țări s-a instrumentat un program de încurajare a avortului în toate felurile, pentru că diavolul luptă în primul rând cu Biserica lui Hristos. Așadar el încearcă să-i ucidă pe ortodocși înainte de a se naște, pentru a elimina dreapta credință din lume.

„Dar Fiul Omului, când va veni, va găsi, oare, credință pe pământ?” Această întrebare este o cursă pentru diavol, care lucrează acum cu toate motoarele pornite, aplicând aceeași tactică pe care a folosit-o pe vremea Mântuitorului.

Reluând cronologia vieții Bisericii, să observăm că în toată perioada persecuțiilor,

NICIUN CREȘTIN NU A RIDICAT SABIA ÎMPOTRIVA STĂPÂNIRII.

Nu s-au organizat grupări militare sau para-militare care să încerce să-i apere pe cei persecutați numai pentru că erau creștini. *Creștinii erau acuzați atunci că sunt atei*! Ateu înseamnă fără Dumnezeu, iar romanii considerau că ateu înseamnă a renunța la zei, ceea ce făcuseră creștinii. Și mai erau acuzați de ceva: de *lezmajestate*, adică de lipsă de cinstire față de împăratul considerat zeu. Pentru aceasta au pătimit în primul sfinții militari (precum: Sf. Gheorghe, Dimitrie, Mercurie, Sfinții 40 de mucenici de la Lacul Sevastiei), pentru că ei aveau obligația ca supuși direcți ai împăratului și plătiți de el, să-l cinstească.

Revenind la noi, trebuie să spunem că viața nu este o lumânare care se termină la un moment dat sau un ghem de ață, ci **viața este Hristos. Și acest lucru schimbă totul**, pentru că dacă am aflat, atunci va trebui să facem totul pentru a nu ne pierde viața. Ea nu începe pentru fiecare dintre noi în momentul nașterii, ci cu nouă luni înainte. Iar acest timp de nouă luni e cel în care diavolul marșează totul ca să ne sfarme. Își dă seama că atunci trebuie să lucreze, în cele 9 luni. La fel a lucrat și în viața lui Hristos, și în viața Bisericii. Ar trebui să ne minunăm cum de am scăpat. Suntem niște fugari, scăpați din ghearele diavolului.

În slujba Cununiei, una din cererile rugăciunilor pentru miri este să se bucure de vederea fiilor și fiicelor lor. Or, acum diavolul așa a lucrat, încât oamenii nu numai că nu se bucură de vederea copiilor, ci au ajuns să se îngrozească la gândul că vor avea copii. **Diavolul încearcă cu orice preț să facă mincinoase cuvintele Mântuitorului în viața noastră**. *„Femeia, când e să nască, se întristează, fiindcă a sosit ceasul ei; dar după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de durere, pentru bucuria că s-a născut om în lume.”* Femeia și bărbatul de azi nu se mai bucură de copii. Dracul a avut grijă să le toarne din potirul minciunii și comodității, în așa fel încât nu mai vor să aducă prunci în lume. Situația de acum din lume este așa lucrată încât să nu găsești nicio rațiune, nicio putere sau motivație de a aduce copii în lume. Și nu numai atât, ci lucrătura este atât de puternică, încât te face să crezi că ești întemeiat să-i dai copilului în cap, ca să nu se nască. În acest fel lucrează diavolul, având același plan, în viața lui Hristos și a Bisericii, dar și a fiecăruia în parte.

(va urma)

Cărțile Sfinte

EVANGHELIA de la Marcu (2)

Sf. Marcu și-a scris Evanghelia **în limba greacă** care se vorbea atunci în întreg bazinul Mării Mediterane. Limba Evangheliei ne arată că el n-a fost un cărturar, ci **un om din popor**, cu o instrucție modestă (greaca sa este destul de săracă). Stilul său, deși simplu, este cursiv și plin de viață.

Relatările Sfântului Marcu sunt în general mai bogate în detalii și mai pitorești. Astfel, deși Evanghelia de la Marcu este mult mai scurtă decât cele de la Matei și de la Luca, unele episoade sunt relatate mai pe larg de Marcu, cu amănunte semnificative și care nu puteau proveni decât de la un martor ocular (Sf. Petru): *învierea fiicei lui Iair; vindecarea slăbănogului de la Capernaum, potolirea furtunii pe mare, prima înmulțire a pâinilor*. Ne putem ușor imagina cum Apostolul Petru, istorisind mereu – în predicile sale – diferitele momente ale vieții Mântuitorului, adăuga de fiecare dată noi amănunte, relatările sale devenind astfel tot mai bogate și mai pitorești. Sf. Marcu este ascultătorul atent și ucenicul credincios al anilor din urmă ai vieții marelui Apostol.

Pentru cine scria în primul rând Sf. Marcu? Desigur că nu pentru iudei. Căci dacă ar fi scris pentru iudei, n-ar fi simțit nevoia să precizeze că Iordanul este un râu (1, 5), nici să explice unele datini iudaice ca spălarea mâinilor înainte de masă. **Sf. Marcu și-a scris Evanghelia în primul rând pentru cititorii romani, proveniți dintre păgâni**.

Sf. Paisie Aghioritul ÎNDEMN către TINERI

Astăzi au venit vreo două-trei studente și mi-au spus: *„Părinte, faceți rugăciune să trecem la examene!”*. Iar eu le-am spus:

„Mă voi ruga ***să treceți la examenele curăției****. Acesta este lucrul cel mai important. Toate celelalte se vor aranja după aceea“.*

Da, astăzi este mare lucru să vezi pe fețele tinerilor modestia, curăția! Lucru foarte mare! Este adevărat că lumea, din păcate, s-a stricat, căci ori pe unde ar trece un suflet care vrea să se păstreze curat se va murdări. Cu diferența că Dumnezeu nu va cere aceleași lucruri pe care le cerea în vremurile mai de demult de la un creștin care voia să se păstreze curat. Este nevoie de bărbăție ca tânărul să se nevoiască spre a evita pricinile păcatului, iar de aici înainte Hristos va ajuta. Dacă se va sălășui în sufletul lui, dragostea dumnezeiască este atât de fierbinte, încât are putere să ardă orice altă dorință și imagine necurată. De aceea trebuie să țină cu tărie cârma, să-și facă semnul crucii și să nu se teamă. Iar pentru mica lui nevoință va lua desfătarea cerească. În vremea ispitei **este nevoie de bărbăție, și atunci Dumnezeu va ajuta în chip minunat**.